

Opfør jer nu ordentligt

Det har været et par begivenhedsrige uger – men desværre ikke alt for det gode. Andet var muligvis ikke at forvente, nu hvor vi nærmer os klimaks og de helt afgørende træk, men jeg synes, at det rigtig bekymrende er, at urocentrene ligger uden for banen. Én ting er, hvad der sker på banen, for det skal dommeren nok styre – noget andet er alt det skrammel, som kan finde sted udenfor. Eksemplerne det seneste par uger har desværre været flere, end hvad godt er, og det er virkelig kritisk.

Vi kan jo starte med kampen i Bundesligaen mellem Bochum og Mönchengladbach, som aldrig blev færdigspillet (der er 100 % afregning i Tyskland, jævnfør Herbert Fandels afbrydelse af den famøse kamp mod Sverige tilbage i 2007). Den er stadig en ualmindelig sort plet på den danske fodboldhistorie – og utroligt nok møder jeg den stadig i smalltalk i udlandet. Det er simpelthen ubegribeligt for folk, at sådan noget kunne foregå i de nordiske lande. Jeg har nogle helt personlige minder omkring den kamp, hvor jeg sad til observatørkursus i Finland med svensk bordherre fra UEFAs dommerudvalg – men dem skal jeg forsååne jer for.

Problemet i Bundesliga-kampen var et ølkrus kastet i nakken på en linjedommer. Og selvfølgelig er det oplagt, at ethvert angreb udefra på én af aktørerne – spiller eller dommer – skal føre til konsekvenser. Det duer jo bare ikke, at en enkelt underfrankeret tosse skal kunne ødelægge oplevelsen for alle andre, der har betalt for at komme ind, for ikke at tale om kampens spillere, der bare vil spille fodbold. Det er heldigvis ovre i kategorien for sjældenheder på disse kanter – og så alligevel ikke. Herom længere nede.

Men før vi går hen til de hjemlige kødgryder, skal vi runde opgøret mellem Rangers og Celtic i weekenden. Her endte det med, at man måtte rydde det ene straffesparksfelt for glasskår fra diverse ølkrus. I sig selv ufatteligt, at det kan lade sig gøre, når man betænker, at intet mere hårdtslående end plastickrus burde finde vej til stadion. Omvendt har vi jo også set, at der ikke er grænser for ting, der kan skjules i diverse forhåndenværende kropsåbninger. Men i Glasgow kom man trods alt igennem. Hvilket giver mig anledning til at minde om, at dommerens fornemste opgave er at få gennemført kampen, hvis det overhovedet er sikkerhedsmæssigt forsvarligt – og så må andre tage sig af det disciplinære derefter. Jeg har også selv haft den tvivlsomme oplevelse at være observatør til et derby mellem Brøndby og FCK, hvor der måtte afbrydes kortvarigt med få minutter igen. Men vi kom hjem – selv om den stakkels linjedommer ikke havde meget råderum nede i sit hjørne, fordi politikæden var så massiv, som den var. Men det vigtigste er, at vi kommer igennem, så der kan bindes en – om ikke pæn, så dog rimelig – sløjfe på det sportslige, som dog immervæk er det vigtigste

Og det bringer mig så tilbage til det danske og de sørgelige scener i Esbjerg, hvor kampen mod Lyngby måtte afbrydes i to omgange (og i den seriøse afdeling: spillerne i omklædningsrummet osv.). Her handlede det om kanonslag i fri flugt, og det burde stå klart for enhver, at det ikke bare kan lade sig gøre. Havde man gjort det på hovedgaden en fredag aften, kan jeg godt foretille mig, hvad straffen ville have været (og det havde ikke bare handlet om karantænedage). Efter regulativerne ville dommeren have været fuldt berettiget til at stoppe kampen efter afbrydelse nummer to med nogle få minutter igen. Men så er vi tilbage ved mantraet om, at dommerens fornemste opgave er at få afviklet kampen. Så der var (jeg havde nær sagt heldigvis) en overenskomst mellem de to hold om, at dette her skal vi have

gennemført, og så fulgte der, hvad nogle har beskrevet som en parodi på en fodboldkamp, hvor de to hold bare stod og spillede bolden frem og tilbage mellem hinanden.

Jeg synes, at det var en yderst pragmatisk løsning. Alternativet kunne meget vel have været, at Lyngby havde skullet en tur til Esbjerg for at spille de resterende ganske få minutter. Og kampen var jo allerede afgjort. Så stor cadeau til alle implicerede for at få dette afviklet på en måde, som alle kunne leve med. Noget helt andet er så kanonslags-tosserne – men dem er jeg helt sikker på, at Esbjerg har styr på.

Nogle gange undrer jeg mig over, hvad der egentlig foregår inde i hovedet på tilhængere (eller dem, der lader, som om de er det). Er de egentlig klar over, hvad de giver af ekstra arbejde og omkostninger – for der kommer jo også nogle bøder oveni – til den klub, som de følger, støtter og elsker, eller er det bare folk ude fra gaden uden tilknytning, som tager en trøje over hovedet og vil have fest og navnlig ballade ??

Og så skal vi videre til AaB – FCK. Ikke så meget det, som foregik i kampen – selv om jeg har haft en håndfuld henvendelser omkring et måske manglende straffespark til Lerager. Men de kommer desværre til at vente en uges tid, sådan som tingene ser ud. Jeg synes, at problemet med tilskuere er mere værd at adressere i denne omgang.

Problemet her er Grabaras attitude efter slutfløjtet, hvor han jubler hoverende ned mod den AaB-fanzone, som han i forvejen ikke var specielt gode venner med efter den forrige kamps sparken bold ud mod publikum. Ingen kan overhovedet være i tvivl om, at Grabara er blevet voldsomt provokeret gennem hele kampen. Der er vel ikke grænser for, hvad han har fået kastet efter sig i form af øl og pølser. Det er i sig selv en gåde: de må have penge nok på den tribune, når de kan ofre indkøbet på at genere målmanden.

Men næste trin er selvfølgelig, at Grabara skal holde sig for god til den reaktion, uanset hvad historikken er. Kom dog videre ! Lige nu sidder jeg med fornemmelsen af, at det er en god ting, at AaB og FCK ikke støder sammen i Aalborg før om en rum tid.

Det er en svær én at knække: på den ene side har du nogle dedikerede fans (måske også for meget), på den anden side har du en udsat målmand. Pointen er, at Grabara selvfølgelig skal holde sig for god til prøve at gøre gengæld (f.eks. ved at juble provokerende efter sejren. Det vil næppe sikre ham en tryk tilbagekomst). Men der er også i det, at det er spillerne – om nogle – skal holde hovedet koldt, selv når de bliver presset. Tilskuerne har betalt for at komme ind og afreagere – inden for rimelighedens grænser – og hvis det kan ske på en civiliseret måde og afværge, at man bagefter går hjem og sparker naboens hund eller det, der er værre, er det jo fint nok.

Grabara glemmer, at han også har et ansvar som rollemodel. Det er på mange måder et hæsligt ord – men man må aldrig glemme, at der sidder tonsvis af ungdomsspillere og følger med her. Og det er simpelthen ikke den opførsel, som vi gider se (og her er jeg er eikker på, at jeg ikke bare har dommerkasketten på, men også Fodbold-Danmarks). Så uanset hvor mange hvor mange øl og pølser, som man har fået slynget i nakken, må man prøve at bevare roen. Det er frygtelig nemt at sige herude fra sidelinjen, men prøv nu...

Anslagene løber ud – jeg vil meget gerne tilbage til et muligt straffespark til Lerager i Aalborg . Det samme gælder en ganske interessant teknisk konflikt i opgøret mellem Mainz og Bielefeld, hvor mållinjeteknologien siger mål, men VAR siger nej. Men det må blive i næste uge.

Selvfølgelig forudsat, at der ikke sker andre spændende ting og sager. Man ved jo aldrig – men man kan have sine anelser. Tingene spidser til.